

СПЖТНИЦА.

Да знамъ, че никога роптание не ще смути
На нощитѣ безмълвний леденъ мракъ
(А пжтътъ ми прѣзъ тъмнини извива, къмъ просяйналъ день —
Въ лазурни и безбрѣжни висоти)
Да знамъ — тогазъ, ела, видѣние срѣдъ моитѣ мечти!

Да знамъ, — че твоего сърдце е нощъ, и пламналъ день;
И буря и безмълвие...
Че твоята душа е тихъ акордъ отъ арфата на божество —
Тогазъ ела! — срѣдъ бури и мъгли, понесълъ бихъ те вдъхновенъ...

Дѣте, да знамъ,
Че твоята душа е непороченъ храмъ,
Кждѣто срѣдъ прѣдвѣчний мракъ на нощитѣ
Възнасялъ бихъ хваление къмъ слънчевия день —
Да знамъ — тогазъ ела, ела, о спжтнице, на моя неспокоенъ
[блѣнъ....